

Sygn. akt III CNP 8/13

POSTANOWIENIE

Dnia 28 marca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z powództwa W. W.

przeciwko J. K.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 28 marca 2013 r.,

na skutek skargi powoda

o stwierdzenie niezgodności z prawem

prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w T.

z dnia 16 lutego 2012 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 16 lutego 2012 r. Sąd Okręgowy w T. zmienił wyrok Sądu Rejonowego w T. z dnia 11 października 2011 r. i oddalił apelację pozwanego J. K. w pozostałym zakresie oraz dokonał rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów postępowania.

Wyrok Sądu Okręgowego pozwany J. K. zaskarżył skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać oznaczenie orzeczenia, od którego została wniesiona, ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości lub w części, przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie, wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy, wykazanie że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, wniosek o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem.

Wymagania te mają charakter konstrukcyjny i powinny być spełnione w sposób kumulatywny, a zatem skarga niespełniająca któregokolwiek z nich dotknięta jest tzw. brakiem istotnym, nienaprawialnym w trybie właściwym dla usuwania braków formalnych i podlega odrzuceniu *a limine*. Sąd Najwyższy wyjaśnił także, że każde wymagane przewidziane w wymienionym przepisie ma charakter samoistny, powinno być zatem spełnione samodzielnie, niezależnie od innych (np. postanowienie z dnia 20 lipca 2005 r., IV CNP 1/05, niepubl.). Skoro więc ww. przepis wyraźnie odróżnia podstawy skargi od wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, to nie może budzić wątpliwości, że skarga musi zawierać każdy z tych elementów przedstawiony odrębnie.

Pozwany sformułował zarzuty składające się na podstawy skargi i obszernie je uzasadnił, jednak nie wskazał przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne. Poza tym skarga dotknięta jest także innymi brakami konstrukcyjnymi, tj. nie zawiera uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie zaskarżonego orzeczenia, a także nie wykazano

w niej – ograniczając się do zdawkowej tezy – że wzruszenie tego orzeczenie w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).

db